

אלופי הכדורגל מלפני דור לא נמשו עדיין את המיגרש ומאשינים לבעוט בכדור

סבא הכנים גול

נגד ותיקי הפועל שיחקה נבחרת משרד הבטחון, שהיו שם שחקנים צעירים ומלאי מרץ שידעו טוב לרוץ. אבל כמו שאמר פנחס לבון למשה דיין: להיות צעיר זה לא מספיק. שחקני משרד הבטחון יכולים לחכות עוד עשרים שנה. אולי כשהם יהיו זקנים, הם ידעו לשחק.

למרות שהמשחק היה קצת איטי, ראו שכל התיקים יודעים לשחק, והכדורגל אצלם בדם. הגיל עשה את שלו, אבל המסירות נשארו מדויקות, השליטה בכדור והתמצאות במגרש היתה אצלם כמו אצל שחקני הליגה הלאומית.

והיו להם בעיטות לשער, פחד להסתכל. אפילו חודרוב היה מתקשה לעצור אותו.

בחצי הראשון הובילו האולד-בויס ב-0:1. בהתחלת החצי השני הישח אנשי משרד הבטחון. אללוקי, שגם הוא היה פעם שחקן הפועל תל-אביב, בעט לשער, הכדור קפץ כמה פעמים בין הקורה לרצפה ובסוף נכנס לשער של מליקה. אברהם ברגרי, השוער שפעם פארוק רצה לקנות אותו, עמד אז במילואים. אתם חושבים ש הוא אמר: איזה גול טפשי? איפה! הוא אמר: כבר קיבלתי גולים יותר גרויעים.

לא עבר הרבה זמן וברגר נכנס למשחק, אחרי שאנשי משרד הבטחון נגעו בכדור ב-16:0 (הם תמיד שולחים ידיים בכל מיני כדורים) פסקתי פנדל. וברגר, כמו ב-ימים שהיה שוער מהולל, בעט בדיוק לפינה.

לפני שהמשחק נגמר הספיקו האולד-בויס לתת עוד שני גולים. אחד גול עצמי ואחד נגדי, והמשחק נגמר בתוצאה 3:2 לטובתם. בשבילם משחק כזה הוא במקום גולות-שינה. אחרי משחק כזה הם בטח ישנים טוב.

★ ★ ★

לשופט יש תמיד מקום

קראתי בספרים שתמיד טוב לשמוע לעצות של זקנים. אז הלכתי לשמוע מה חיים דוליציקי, פעם מקשר שמאלי ו-היום מקשר באוטובוס של אגד, מה דעתו על הכדורגל היום. דוליציקי, שהוא היום בן 50, שיחק עוד בשנת 1935 בהפועל תל-אביב. הוא היה נבחרת ארץ-ישראל ששיחקה נגד ארסנל במצרים בשנת 1930.

דוליציקי אמר לי: "פעם היה כדורגל יותר טוב מהיום. היה יחס חברי וגם כדורגל. אז היו תוקעים לשער. היום עושים קונצנים. קודם צריך להבקיע גולים ואחר כך לשחק."

הרבה שחקנים עומדים כבר בתור כדי להכנס לקבוצת האולד-בויס הזאת, ובחיי שאני לא יודע אם זה לא יותר כבוד לשחק שם. אבל לי בטח תהיה פרוסקציה. אחרי שראו איך ששפטי בצדק וביושר, אז בתחילת שופט תמיד יהיה לי מקום.

הגווארדיה הישנה
קבוצת הכדורגל של ותיקי הפועל תל-אביב. עומדים, מימין לשמאל: יוסל ויסברג, שייע גלזר, לוז בירמן, שלמה פוליאקוב, חיים דוליציקי, שלמה דורן, אברהם נודמן, יהודה פילוסוף, מאיר (מליקה) אהרון, אברהם ברגרי, כורעים, מימין לשמאל: אברהם (בוציקה) פלמן, פרי נויפלד, מוסטה פוליאקוב, זלמן (דדמפה) פרידמן, אהרון גבאי. רובם השתתפו במשחק.

בראש
פרי נויפלד, החלוץ המרכזי המהולל של מכבי תל-אביב בשנות השלושים, שולט בכדור גם כיום.

ברגל
מוניה גושן, מותיקי הפועל תל-אביב, בבנייה אקרובטית במשחק שנערך השבוע נגד משרד הבטחון.

מאת שייע גלזר

עם, כשהייתי עוד קטנציק, הייתי משו"ג לכדורגל. הייתי גר על ידי איצטדיון המכביה בצפון-העיר, ותמיד אחרי השיעורים הייתי רץ לראות איך הגדולים משחקים כדורגל ואוסף להם את הכדורים. לכל משחק שהיה בשבת, הייתי מתפלח.

או היה כדורגל לגמרי אחר. שיחקו בלי רץ מרכזי ולא כל כך עם כוח. לחלוצים היה יותר קל להתקיף ולהבקיע שערים. גם התוצאות היו אז אחרות. לא היו בעיות. הייתי יושב או עליד השער ומסתכל על הגדולים איך שהם בועטים בכדור. שמות כמו פרי נויפלד או אברהם ברגרי, היו אז בשבילי כמו אלוהים. היום כבר לא זוכרים אותם כליכך. מי זוכר את הותיקים, שנתנו את השנים הכי טובות שלהם על מגרשי ה-כדורגל, כדי לשעשע אתכם? רק כשהם מתים, נזכרים: זה היה פעם שחקן כדורגל. שמעתי אבל, שאמריקה הקהל שכתב את הותיקים, בכל זאת הותיקים לא שכחו את הימים הטובים, שהיו משחקים כדורגל. והם ממשיכים עוד לשחק כמעט כל שבוע. גמרי מתי ביום ששי מוקדם את העבודה והלכתי לראות אם זה באמת נכון.

★ ★ ★

"ילד, לך מפה"

באתי לכאסה ביום ששי אחרי ה-צהרים ופתאום חשכתי שאני חולם. מתוך חזרה-הלבשה התחילו לצאת בריצה ברגרי ונויפלד, מליקה ובוציקה, נודמן ו-מוסטה פוליאקוב, עם חולצות אדומות ונעלי-כדורגל, ומכניסים מכל מינימינים. כמו עט לכולם היו כבר קרחות, וכמעט לכולם היו כרסים גדולות וילדים קטנים שבאו לראות אותם משחקים, אבל אלה היו אותם השחקנים שהקהל היה משתגע מהם אז. והחברה האלה לא עושים מהכדורגל קרקס. יש להם קבוצה מאורגנת, אותה מנהל יוסל וייסברג, וכל שבוע הם עושים או אימון או משחק, והם לא מבקשים כסף בשביל לשחק, ולא דירה או עבודה, רק שיתנו לשחק. בא לשם גם מוישה מלמה, המגן המפורסם של הפועל תל-אביב, שרק לפני כמה שנים הפסיק לשחק. הוא רצה להצטרף אליהם. אבל הם אמרו לו: "ילד, לך מפה."

★ ★ ★

משחק במקום גזות-שינה

מה שצריך להגיד הוא כי לוקנים ה-כדורגל אלה יש חוש טוב לצדק. רק ראו אותי, אז אמרו לי: אתה תהיה השופט. לקחתי את הצפפה ושמתי אותה בכיס. שופט טוב זה שופט שלא מצפף הרבה וגותן למשחק ללכת לבד. בצורה כזאת אף פעם לא עושים טעות. אמרתי לשחקנים: רק שלא תרצו לי והמשחק התחיל.

ספורט

כדורגל

אשה הרה על המגרש

על משחק הכדורגל שנערך ה-שבת, בו הפסידה מכבי תל-אביב להפועל תחתיתקה בתוצאה 0:1 כותב שייע גלזר:

ככה זה בכדורגל, לא תמיד מי שחזק מנצח. הנה, לפני ש-בוץ שיחקו נגד ה-פועל חיפה, והיה מגיע להם לתת לנו שתיים או שלוש ח-תיכות. ומה יצא מ-המגיע הוזה? ניצחנו אותם 0:1. לעומת זאת השבת היה ב-דיוק ההיפך. עלינו למגרש עם טור של שלוש נקודות, עם הרגשה טובה, ועם המון מרץ, שיחקנו את אחי המשחקים היפים שלנו בעונה, ומי שהיה לו שעון יכול היה

אגודה. היו ממורמרות במיוחד על השופט. הן מצאו דרך מקורית לנקמה. תום המשחק, התנפלו עליהן, קשרוהו לקורת השער.

שני סיפורים אלה לא נלקחו מתוך אגדות הברון מינכהוון, למרות שהיו ראויים ודאי להכלל בהן. הם נלקחו מתוך המציאות של מגרשי הכדורגל בישראל, תשי"ט. המקרה הראשון אירע בנגב במשחק בין בית"ר באר-שבע להפועל שובל. המקרה השני אירע בין שתי קבוצות בית"ר במחוז המרכז, בליגה הנמוכה.

במסלול

ארבה על המגרש

עקיצה שזי דבורה גרמה מזה שבו-עיים לנפיתות בעינו של שוער הפועל תל-אביב יעקב חודורוב. למרות שחודורוב כמ-עט ואינו מסוגל לראות בעין שנעקצה, הוא עלה בשתי השבטות האחרונות למגרש ו-שיחק כרגיל. . . . **ארבה** איים לחסל ב-יום השישי האחרון את הרשא של מגרש הכדורגל באיצטדיון באסה ביפו. למזלן של הקבוצות המריא הארבה לפני שהספיק לכרסם את הרשא.

משוגעים כל המשחק כדי להשחת או לפחות לנצח. תיכננו התקפות, פריצות, בעטנו לי-שער. אבל המשחק הלך ונגמר ושום דבר לא יצא מזה. פעם אחת בעטתי כדור מקרן שעבר את יוסוקר והגיע לשער. אנשים שישבו על ידי השער אמרו שראו את ה-כדור עובר את הקו, אבל השופט לא ראה. השופט גם לא ראה שתי בעיטות אחת-עשרה לטובתנו ואחת לטובת פתח-תקה, אבל בדרך כלל הוא הוביל את המשחק בסדר.

הפסדנו, או הפסדנו. כדורגל זה לא אשה הרה שאפשר לדעת תמיד מה יצא בסוף.

סיפורי הברון מינכהוון

משחק הכדורגל בין שתי הקבוצות הירי-בות היה חם וסוער. הוא היה גם מהיר. שער רדף שער. במחצית הראשונה למשחק כבר היתה התוצאה 6:3. הצופים חיכו ב-קוצר רוח לראות מה יקרה אם-כן במחצית השנייה. אבל המחצית השנייה לא היתה אוהדי הקבוצה המפסידה, פשוט הלכו וניסרו את קורות השער, אמרו: "לא רוצים יותר גולים", והמשחק הסתיים.

משחק כדורגל שני היה שוער לא פחות. שתי הקבוצות, שתיהן משתייכות לאותה

בקלות לראות שרוב הזמן אנחנו שלטנו במגרש. בכל זאת הפסדנו.

הכל היה בגלל גול טיפשי שקיבלנו שלוש דקות אחרי התחלת המשחק. הפועל פתח תקוה הביאו אתם למגרש את כל הנשים שלהם, האמהות וההמונים, רק את הכלבים שכחו להביא. הם הושיבו אותן מסביב למגרש, ועוד לפני שהספקנו להסתכל עליהן כבר היה לנו גול בפנים. אברהמליה בני דורי, השוער שלנו, הפסד כדור. אבל הוא עמד מול השמש וכנראה היה נדמה לו שהוא לא תפס את הכדור, או הוא השמיט אותו. במקרה עמד שם מורחץ מהפועל פתח-תקה, שנתן את הגול האחרון שלו לפני שנה, ודחף את הכדור לשער.

אחרי זה נסגרו הפועל פתח-תקה כל הזמן בהגנה. כל השחקנים שלהם שיחקו בהקרה ובאמביציה. הרצים שלהם בכלל לא עלו למעלה ועזרו להגנה הצופה. הם הגיעו עם ארבעה חלוצים לשער ואנחנו עם שבעה לשער שלהם, ובכל זאת התי-קפות שלהם היו יותר מסוכנות. כי כשיש מולך הגנה צפופה קשה מאוד לפתח משחק. גם השוער שלהם, ויסקרי, תפס יום טוב, והוא למעשה שהביא להם את הנצחון. **הכדור עבר את הקו.** עכדנו כמו